

НИКОЛА БАРО

*Париж
винаги си
заслужава*

enthusia**s**t

Nicolas Barreau
Paris ist immer eine gute Idee

- © 2014 by Nicolas Barreau
- © 2014 by Thiele Verlag in der Thiele & Brandstätter Verlag GmbH, München und Wien

Никола Баро
Париж винаги си заслужава

- © Людмила Костова, преводач, 2015
- © Кристина Круц, дизайнер, 2015
- © **Enthusiast** – запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пъблишинг“ ООД, 2015
ISBN 978-619-164-168-0

НИКОЛА БАРО

*Париж
винаги си
заслужава*

Роман

*Превела от немски
Людмила Костова*

enthusiast
София, 2015

1

Розали обичаше синьото. Обичаше го, откакто се помнеше. А тя се помнеше от двайсет и осем години.

Както всеки предиобед в единайсет, когато отваряше книжарничката си, тя вдигна поглед към мъгливото, сиво парижко небе с надеждата да открие по него късче синичко. Видя го и се усмихна.

Един от първите и най-хубави детски спомени на Розали Лоран беше онова невероятно синьо августовско небе над потъналото в светлина лазурно море, което стигаше сякаш до края на света. Тогава тя бе на четири години и родителите ѝ бяха излезли от горещия Париж с неговите каменни къщи и улици, за да се разходят с малката си дъщеря до Лазурния бряг. Същата година, когато се върнаха у дома от знойното и като че ли безкрайно лято в Ле Исамбре, леля Полет ѝ подари кутия водни боички. Това Розали също си го спомняше много добре.

– Водни боички? Не е ли малко прекалено, Полет? – беше попитала Катрин с тънкия си, висок глас, в който се прокрадваше явна нотка на неодобрение. – Толкова скъпи бои за такова малко дете? Та тя още не може да рисува с тях. Най-добре да ги приберем засега, нали, Розали?

Но Розали не беше готова да се раздели със скъпия подарък от леля си. Тя се развика и стискаше боичките така, сякаш животът ѝ зависеше от тях. Накрая майка ѝ въздъхна с леко раздразнение и остави инатливото дете с дългите кестеняви плитки да прави каквото си иска.

Същия следобед Розали прекара няколко часа с четката и боичките, като рисуваше съсредоточено лист след

лист, докато накрая блокчето се изпълни, а на мястото на трите сини цвята в кутията не бе останало нищо.

Дали това се дължеше на първата среща с морето, което се беше запечатало в паметта на момиченцето като символ на щастието, или на ранно изразена воля да върши нещата наопаки, но синият цвят очарова Розали както никой друг. Тя учудващо точно разпознаваше цялата палитра на този цвят и детското ѝ любопитство беше неудържимо.

– А това тук как се нарича, татко? – питаше непрекъснато малката, като дърпаше баща си, който беше много мил и отзивчив човек, за (естествено, синия) ръкава на якето и сочеше с пръст всичко синьо, което видеше. Със замислено сбърчено чело тя стоеше часове наред пред огледалото и изучаваше цвета на очите си, които на пръв поглед изглеждаха кафяви, но при по-продължително вглеждане се забелязваше, че всъщност са много тъмносини. Поне така беше казал Емил, баща ѝ, и Розали бе кимнала доволно.

Още преди да се научи да чете и да пише, тя вече знаеше как се наричат различните нюанси на синьото. От най-светлото и нежно копринено синьо през небесно-синьо, сиво-синьо, тюркоазено, гълъбово синьо и лъскав аквамарин, които карат душата ти да полети, до онова плътно, наситено, искрящо лазурно синьо, което спира дъха ти. Още неустоимият ултрамарин, веселото метличино синьо и студеният кобалт, петроленото, което съдържа в себе си зелено-сините цветове на морето, и тайнственото индиго, граничещо с виолетово, до дълбокото сапфирено синьо, среднощно синьо и почти черно-нощно синьо, в което синьото окончателно се разтваря – за Розали никой друг цвят не беше толкова прекрасен и толкова богат на нюанси. Но въпреки това никога не бе предполагала, че ще я въвлекат в история, в която е отредена значителна роля на един син тигър. Още по-

малко допускаше, че тази история – и тайната, криеща се в нея – ще промени из основи живота ѝ.

Случайност? Съдба? Казват, че детството е земята, по която цял живот вървим.

По-късно Розали често се питаше дали всичко нямаше да се случи иначе, ако синият цвят не ѝ беше толкова любим. Мисълта за това, как за малко можеше да пропусне най-щастливия момент в живота си, направо я ужасяваше. Животът често е непредсказуем и сложен, но накрая по учудващ начин всичко си идва на мястото.

Когато стана на осемнайсет години – баща ѝ бе починал няколко месеца по-рано от усложнила се пневмония, – Розали заяви, че ще следва изкуство и ще стане художничка. Това така изплаши майка ѝ, че тя за малко да изпусне киш лорена, с който тъкмо влизаше в трапезарията.

– Боже мой, заеми се с нещо разумно бе, дете! – изви-ка тя и мислено наруга сестра си Полет, която явно беше пуснала тази муха в главата на момичето.

Катрин Лоран, потомка на рода Валоа (или поне тя така си въобразяваше), беше дама до мозъка на костите си. За съжаление, през последните векове богатството на някогашната благородническа фамилия беше силно намаляло, а бракът на Катрин с умния и обичлив, но не особено пробивен физик Емил Лоран, който в последна сметка се закотви в един научен институт, вместо да се опита да постигне нещо повече в областта на икономиката, не подобряваше особено положението. Накрая нямаше пари дори за нормален персонал – ако не се брои приходящата филипинка, която почти не знаеше френски и идваше два пъти седмично в парижкото старинно жилище с високи, украсени с гипсови орнаменти тавани и стар, подреден във формата на рибена кост паркет, да бърше прах и да разтребва. Въпреки това според Катрин човек трябваше да държи на принципи-

те си и това изобщо не подлежеше на съмнение. Откажеш ли се от принципите си, всичко отива по дяволите – така мислеше тя.

„Една Валoa никога не би направила подобно нещо“, беше една от любимите ѝ фрази и онзи ден тя не пропусна да я изрече пред единствената си дъщеря, която, за нещастие, вървеше в съвсем различна посока от тази, която майка ѝ предвиждаше за нея.

Катрин въздъхна и сложи бялата порцеланова форма с ухаещия киш на сервираната за двама голяма овална маса, като отново си помисли, че едва ли има друг човек, на когото името Розали да подхожда толкова малко.

Навремето, докато беше бременна, тя си бе представяла едно изящно момиче, русо като нея, учтиво, деликатно и някак си... очарователно. Розали определено не беше всичко това. Безспорно бе умна, но и много своенравна. Правеше каквото си е наумила и беше в състояние часове наред да мълчи, което се струваше странно на майка ѝ. Когато Розали се засмееше, смееше се твърде силно. Това никак не беше изискано, макар другите да я уверяваха, че у Розали има нещо много свежарско.

„Остави я, тя е добро дете“, казваше Емил, когато приемаше някоя приумица на дъщеря си. Като онзи случай, когато като дете си беше изнесла посред нощ новия матрак и скъпото спално бельо на балкона, за да спи под открито небе. *За да види как се върти светът!* Или когато беше направила за рождения ден на баща си онзи ужасен син сладкиш със сладкарска боя, чийто вид те караше още при първата хапка да повърнеш. И то само заради манията ѝ по синьото! Това се стори прекалено екстравагантно на Катрин, но Емил го намери за страхотно и твърдеше, че това е най-хубавият сладкиш, който някога е ял. „Задължително трябва да го опитате!“, беше извикал той, докато пълнеше чиниите

на гостите със синьото недопечено тесто. Този добър Емил! Не можеше да откаже нищо на дъщеря си.

А сега пък и това!

Катрин сбърчи чело и загледа източилото се на височина момиче с бледо лице и тъмни вежди, което замислено си играеше с дългата си кафява, небрежно сплетена плитка.

– Избий си го от главата, Розали. Рисуването къща не храни. Не искам и не мога да се съглася с това. От какво ще живееш? Да не мислиш, че хората са опрели до твоите картини?

Розали продължаваше да си играе с плитката и не отговори.

Ако Розали беше някоя очарователна Розали, Катрин Лоран, родена Валоя, нямаше да се замисля толкова за препитанието на дъщеря си. В крайна сметка в Париж все щеше да се намери някой достатъчно добре платен мъж, за когото да е все едно дали съпругата му се занимава с рисуване, или има някоя друга мания. Тя обаче имаше мрачното предчувствие, че дъщеря ѝ не разглежда нещата на тази плоскост. Един Господ знае с кого щеше да се събере накрая!

– Искам да се заемеш с нещо разумно – натърти още веднъж Катрин. – Баща ти също мислеше така. – Тя сложи в чинията на дъщеря си парче от димящия киш. – Розали? Ти слушаш ли ме изобщо?

Розали вдигна поглед. Тъмните ѝ очи бяха неразгадаеми.

– Да, мамо. Трябва да се заема с нещо разумно.

Така и направи. Може да се каже. Разумното, според представите на Розали, беше след няколко семестъра графика и дизайн да отвори книжарница за пощенски картички. Книжарницата представляваше магазинче на

улица „Драгон“, красива уличка със средновековни градски къщи, намираща се в сърцето на Сен Жермен, на един хвърлей разстояние от църквите „Сен Жермен де Пре“ и „Сен Сюпис“. Тук имаше няколко бутика, ресторанти, кафенета, един хотел, една пекарна, любимият на Розали магазин за обувки и дори домът на Виктор Юго, както се разбираше от една възпоменателна плоча на къщата с номер 30. Ако се забърза, човек може да прекоси улица „Драгон“ само с няколко крачки, за да се сблъска веднага или с оживения булевард „Сен Жермен“, или – в обратната посока – с малко по-тихата улица „Гренел“, която водеше до елегантните къщи и градски палати на правителствения квартал и свършваше на Марсово поле и пред Айфеловата кула. Но по уличката човек можеше да се разхожда и просто така, да поспре пред някоя витрина, защото нещо красиво е привлякло вниманието му, да го опита, да го вземе в ръка или да го премери. Така че стигането до края на улицата можеше да отнеме и повече време. По този начин и Розали беше открила табелата „Дава се под наем“ в изпразнения антикварен магазин, чиято собственичка наскоро се беше пенсионирала и закрила магазина си.

По принцип човек вижда повече, когато върви побавно.

Розали веднага се влюби в малкия павилион. Единствената витрина бе оградена с небесносиня рамка, както и входната врата отдясно, над която още висеше старомодната сребърна камбанка на предишната собственичка. По старата черно-бяла каменна мозайка светлината чертаеше малки кръгове. Беше май, над Париж се извисяваше безоблачно небе и на Розали ѝ се струваше, че този магазин е очаквал тъкмо нея.

Наемът далеч не беше нисък, но си струваше, предвид местоположението, както я увери господин Пикар,

пълен, възрастен господин, с пооредяла коса и малки лукави очи. Той предостави заедно с магазина още едно помещение, до което се стигаше по вита дървена стълба, с малка баня и тясна кухничка.

– Така си имате цял апартамент, ха-ха-ха – пошегува се господин Пикар и малкото му шкембе се разтресе от задоволство. – Какъв магазин имате предвид, госпожице? Надявам се, не нещо, което вдига шум или мирише – все пак аз живея в тази къща.

– Книжарница – каза Розали. – Подаръчни опаковки, пликове за писма, калеми и красиви картички за специални поводи.

– Аха. Ами добре тогава. Желая ви късмет! – Господин Пикар не изглеждаше обнадяден. – Мислите ли, че туристите ще се изтрепват за картички с Айфеловата кула?

– *Магазин за картички?* – извика невярващо по телефона майка ѝ. – *Божикко!* Кой в днешно време пише картички бе, дете?

– Аз например – отвърна Розали и просто затвори.

Четири седмици по-късно тя стоеше на една стълба пред магазина си и закрепваше над входната врата боядисана дървена табела.

„ЛУНА ЛУНА“ бе изписано на нея с големи завъртени букви, а отдолу имаше по-малък надпис: *Магазин за поздравителни картички на Розали.*

Никола Баро
ПАРИЖ ВИНАГИ СИ ЗАСЛУЖАВА

Превод *Людмила Костова*
Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Людмила Стефанова*
Дизайнер *Кристина Круц*
Предпечат *Митко Ганев*
Немска. Първо издание

Формат 60×90/16
Печатни коли 17
ISBN 978-619-164-168-0

Издава enthusiast

Запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел. 02/943 87 16
факс: 02/943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“
може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg



Печат „МУЛТИПРИНТ“

Розали Лоран отваря книжарница, в която освен другите красиви предмети продава и собственооръжно нарисувани картички с пожелания. Нейните собствени желания обаче остават несбъднати. На всеки неин рожден ден от Айфеловата кула политат бутикови картички със съкровено желание. Напразно.

В живота на Розали настъпва рязък обрат, когато в магазина ѝ нахлува възрастен господин и се препъва в статива с картички. В суматохата тя не разпознава в лицето на накумерения посетител прогутия автор на детски книжки Макс Марше.

Когато той ѝ предлага да илюстрира последната му книжка, Розали възторжено приема. „Синият тигър“ полуцава висока оценка от публиката и поетно място на витрината в книжарницата на Розали. Малко по-късно красив непознат нахлува вътре и се препъва в статива с картичките и младата жена усеща помахване от съдбата. Но преди да успее да се влюби в професора по литература от Ню Йорк, тя спретва с него първия им скандал. Защото този товек упорито твърди, че историята за синия тигър е негова...

**Една очарователна книжарница в Париж
и нейната вироглава собственичка.
Един американски професор по литература
и загадъчният му ръкопис.
И една чудна любов,
разщфтяла между кориците на детска книжка.**

www.entusiast.bg



9 786191 641680

Цена 14 лв.